

Sygn. akt: I 1 C 1786/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Jędrzejewski
Protokolant:	starszy sekretarz Izabela Pisarska

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2018 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa D. (...) w T. (Republika Estońska)

przeciwko P. W.

o zapłatę

I. Oddała powództwo.

II. Kosztami procesu obciąża powoda uznając je za uiszczone w całości.

Zarządzenia:

1. Odnotować i zakreślić w rep. C
2. Akta z wpływem lub za 21 dni

UZASADNIENIE

W dniu 21 lipca 2017 roku powód D. (...) w T. wytoczył przeciwko pozwanemu P. W. powództwo o zapłatę kwoty 1.535,53 zł wraz umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 7% w stosunku rocznym od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany utworzył profil klienta na portalu pośrednika pożyczkodawcy, dokonał weryfikacji swojej tożsamości poprzez wykonanie przelewu weryfikacyjnego w kwocie 0,01 zł, a następnie zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę pożyczki. P. ta miała refinansujący charakter i za jej pomocą pozwany spłacił zadłużenie w kwocie 1.496,00 zł u pożyczkodawcy (...) Sp. z o.o., z którym łączyła go umowa pożyczki z dnia 21 listopada 2016 roku. W określonym terminie pozwany nie spłacił pożyczki refinansującej, zaś powód na mocy umowy cesji z dnia 26 stycznia 2017 roku nabył wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z przedmiotowej umowy. Powód wskazał ponadto, iż na dochodzoną pozwem kwotę składa się niespłacony kapitał pożyczki – 1.445,18 zł oraz odsetki naliczone od kapitału pożyczki za okres od dnia jej wymagalności do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu – 90,35 zł.

/pozew – k. 3-5v/

W dniu 27 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy w Białymstoku wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając w całości żądanie pozwu.

/nakaz zapłaty z dnia 27.07.2017 r. – k. 31/

W skutecznie wniesionym sprzeciwie od przedmiotowego nakazu zapłaty pozwany, który pozwany zaskarżył w całości, podniósł zarzut: niewłaściwości miejscowej sądu, braku legitymacji czynnej powoda, braku wykazania skuteczności umowy cesji, braku podpisów pozwanego na umowach pożyczki etc. W uzasadnieniu wskazał, iż umowa cesji o nr (...) wraz z załącznikiem nie stanowią dowodu jakoby konkretna wierzytelność – stwierdzona nakazem zapłaty względem pozwanego została skutecznie przelana na występującego z przedmiotowym roszczeniem powoda.

/sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 34-37/

Postanowieniem z dnia 3 października 2017 roku Sąd Rejonowy w Białymstoku XI Wydział Cywilny stwierdził swą niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi.

/postanowienie z dn. 3.10.2017 r. - k. 41-42/

W odpowiedzi na sprzeciw, powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, wskazując, iż w należyty sposób wykazał czynną legitymację procesową, wykazując także skuteczność umowy cesji, nadto wyjaśnił, iż pozwany częściowo spełnił świadczenie dokonując wpłaty w łącznej wysokości 60 zł, zmniejszając tym samym kwotę zadłużenia do wartości przedmiotu sporu w niniejszej sprawie.

/odpowiedź na sprzeciw k. 52-53/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. W. dniu 21 listopada 2016 roku zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w B., działającym przez pośrednika M. P. Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na mocy której pożyczkodawca udzielił P. W. pożyczki w wysokości 1.200 zł, którą to kwotę wraz z prowizją w wysokości 296 zł pożyczkobiorca zobowiązał się spłacić w terminie do dnia 21 grudnia 2016 roku. Przed zawarciem umowy P. W. założył profil klienta na stronie internetowej pożyczkodawcy oraz dokonała przelewu weryfikacyjnego w kwocie 0,01 zł. Zgodnie z umową ramową, znajdującą zastosowanie do umowy pożyczki, o której mowa wyżej, pożyczkobiorca miał prawo do jednokrotnego przedłużenia okresu spłaty kwoty pożyczki na okres tożsamy z okresem zawartej umowy pożyczki pod warunkiem poprzedniego zapłacenia kosztu przedłużenia zawartego w regulaminie promocji (§ 12.1). Pożyczkodawca dopuszczał również możliwość udzielenia pożyczki refinansującej zobowiązania innych pożyczkodawców wymienionych na stronie internetowej pośrednika. W ramach udzielenia pożyczki refinansującej pożyczkodawca refinansujący dokonywał przelewu kwoty do wypłaty na rzecz pożyczkodawcy, względem którego pożyczkobiorca miał zobowiązanie (§ 14.1). Pożyczkobiorca miał prawo zlecenia spłaty przez pożyczkodawcę pożyczki zaciągniętej u innego pożyczkodawcy pod warunkiem uprzedniego zapłacenia prowizji za dokonanie spłaty pożyczki na rzecz pożyczkodawcy, w kwocie wskazanej w tabeli opłat (§ 14.2). Pożyczkobiorca dokonując wpłaty, o której mowa, był zobowiązany wskazać w tytule płatności numer ewidencyjny PESEL oraz informację: „prowizja za udzielenie pożyczki refinansującej” (§ 14.3). Dokonując refinansowania pożyczki, pożyczkodawca poprzez pośrednika przesyłał do pożyczkobiorcy elektroniczne powiadomienie w formie pliku (...) o dokonaniu wypłaty pożyczki refinansującej (§ 14.4).

/umowa pożyczki nr (...) k. 24., ramowa umowa pożyczki o nr (...) k. 22-23v., potwierdzenie przelewu na kwotę 0,01 zł - k.13/

W dniu 21 grudnia 2016 roku P. W. dokonał przelewu na rachunek o nr (...) kwoty 329 zł tytułem „przedłużenia” (umowy pożyczki), zaś w dniu 5 lutego 2017 r. kwoty 60 zł w treści wskazując swój nr PESEL.

/potwierdzenia przelewów – k. 20; 65/

W dniu 21 grudnia 2016 roku została sporządzona umowa pożyczki nr (...), opiewająca na kwotę 1.200 zł - kapitał i 296,00 zł - prowizja, z terminem spłaty do dnia 20 stycznia 2017 roku. Jako strony umowy zostały wskazane (...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą w B. (pożyczkodawca)

i P. W. (pożyczkobiorca). W treści umowy, o której mowa wyżej, nie został oznaczony jej charakter. Do akt spraw nie został również złożony żaden dokument potwierdzający bądź to wypłatę na rzecz P. W. kwoty 1.200 zł, bądź też spłatę zaciągniętego przez P. W. zobowiązania pieniężnego względem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B..

/umowa pożyczki nr (...) – k. 24./

W dniu 26 stycznia 2017 roku (...) Finanse Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. zawarł z D. (...) w T. umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec P. W. oznaczonej, jako wynikającej z tytułu umowy o nr (...) z dnia 21 grudnia 2016 roku.

/umowa przelewu wierzytelności k. 11-13, wyciąg z załącznika nr 1 – k. 14/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie w/w dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy żadnych nowych, istotnych okoliczności.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od przypomnienia, że w myśl przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

W niniejszej sprawie to zatem powód winien wykazać, że pozwany obowiązany jest zapłacić mu oznaczoną w pozwie kwotę z tytułu zawartej w dniu 21 grudnia 2016 roku z (...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą w B. umowy pożyczki nr (...). W ocenie Sądu powinnośc tej powód jednak nie sprostął, w sprawie zostało bowiem wyłącznie wykazane, że pozwanego łączyła umowa pożyczki zawarta w dniu 21 listopada 2016 roku z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w B. opiewająca na kwotę 1.200 zł.

Pozwany uchylający terminowi spłaty zobowiązania miał możliwość skorzystania z dwóch opcji: mógł wnieść o przedłużenie okresu spłaty na okres tożsamy z okresem zawartej umowy, bądź też wnioskować o udzielenie pożyczki

refinansującej. W tym drugim przypadku, warunkiem sine qua non udzielenia pożyczki było dokonanie wpłaty w kwocie wynikającej z tabeli opłat oraz wskazanie w tytule płatności numeru ewidencyjnego PESEL oraz informacji: „prowizja za udzielenie pożyczki refinansującej” (§ 14.3 umowy ramowej pożyczki). Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że strona powodowa nie przedłożyła żadnego potwierdzenia przelewu, którego treść wskazywałaby na spełnienie przez pozwanego przesłanek z § 14.1 i § 14.3 umowy ramowej pożyczki. Z potwierdzeń przelewów załączonych w poczet materiału dowodowego wynika jedynie, że pozwany wskazywał w tytule, iż częściowo spłaca zobowiązanie, bądź też opłacają prowizję za przedłużenie umowy.

W ocenie Sądu niewątpliwie zapis „przedłużenie” nie może być uznany za tożsamy z zapisem „prowizja za udzielenie pożyczki refinansującej”, już tylko z tej przyczyny, iż sam pożyczkodawca dopuszczał możliwość przedłużenia okresu spłaty zaciągniętej u niego pożyczki. Powinnością pożyczkobiorcy było wówczas dokonanie przelewu zatytułowanego „przedłużenie pożyczki /nr PESEL lub Id pożyczki” (§ 12.3 umowy ramowej pożyczki). Skoro pozwany tytułował przelew z dnia 21 grudnia 2016 roku jako „przedłużenie”, zdaniem Sądu ewidentnym pozostaje, iż jego intencją było skorzystanie z możliwości przewidzianej w § 12 umowy ramowej, a nie w § 14 umowy ramowej, jak wywodzi powód.

Stwierdzić nadto należy, że strona powodowa w ogóle nie udowodniła, że zawarta przez pozwanego w dniu 21 grudnia 2016 roku umowa pożyczki została spłacona przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. dokonując refinansowania pożyczki. Powód nie załączył do akt sprawy potwierdzenia dokonania przez (...) Sp. z o.o. na rzecz (...) Sp. z o.o. przelewu opiewającego na kwotę zadłużenia pozwanego, co czyni twierdzenia powoda o spłacie pożyczką refinansującą zobowiązania pozwanego wynikającego z umowy z dnia 21 listopada 2016 roku całkowicie gołosłownymi.

Reasumując Sąd doszedł do wniosku, iż powód nie wykazał, aby pozwany wnioskował o udzielenie pożyczki refinansującej, spełnił warunki z § 14.3 umowy ramowej, a sama pożyczka refinansująca została mu udzielona. Powyższe prowadzi do wniosku, iż powód nie mógł nabyć od (...) Sp. z o.o. wierzytelności względem pozwanego wynikającej z tytułu umowy pożyczki z dnia 21 grudnia 2016 roku, albowiem w sprawie nie zostało udowodnione, że zobowiązanie to istniało. Mając powyższe na względzie, powództwo należało w całości oddalić.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wyniki procesu, obciążając nimi powoda i uznając je za uiszczone w całości.

Zarządzenia:

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis doręczyć zgodnie z wnioskiem,
3. Przedłożyć z wpływem lub za 21 dni.